

політичних партій на іміджеві проекти), міжособистісної комунікації (популярність віртуальних соціальних мереж) тощо. Виклики, перед якими постає людство, вимагають вчасної та адекватної реакції як окремої людини, так і суспільства в цілому.

Список використаних джерел:

1. Карпа Фритьоф. Скрытые связи [Электронный ресурс] / Фритьоф Карпа. – Режим доступа : <http://www.e-reading.ws/book.php?book=91865> (11.04.14). – Загл. с экрана.
2. Бауман З. Индивидуализированное общество [Текст] / Бауман З. – М., Логос, 2005. – 390 с.
3. Коробейникова Л.А. и др. Сетевые структуры в условиях глобализации [Текст] / Коробейникова Л.А., Гиль А.Ю. // Известия ТПУ. – 2010. – № 6. – С. 105–109.
4. Олескин А.В. Биополитика. Политический потенциал современной биологии [Текст] / Олескин А.В. – М., Научный мир, 2007. – Второе издание, переработанное и дополненное. – 508 с.

Панчук І.М.

студентка,

Науковий керівник: Зінько І.Ю.

кандидат історичних наук, доцент,

доцент кафедри правознавства,

Інститут історії, етнології і права

Вінницького державного педагогічного університету

імені Михайла Коцюбинського

МЕТА ТА ЗАВДАННЯ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ

Розбудови правової держави та громадянського суспільства в Україні передбачають формування нового, вищого рівня правосвідомості та правової культури населення. Підвищення рівня правових знань, його правосвідомості та правової культури суспільства можливі лише за умов професійно організованого правового виховання та правової освіти у процесі навчання.

Метою статті є аналіз основних цілей та завдань правового виховання в процесі навчання учнів у загальноосвітній школі.

Ступінь наукової розробки даної теми є доволі значним. Варто назвати праці таких авторів, як Б. Андрусишин, А. Гуз [1], Р. Євтушенко [7]. Зокрема Б. Андрусишин, А. Гуз у своїх роботах розглядають питання організації навчального процесу з правознавства у сучасній загальноосвітній школі. Автори висвітлюють форми організації навчання, методи та етапи навчання учнів правознавства в школі. Значна увага приділена правовому вихованню учнів у процесі навчання. У роботах Р. Євтушенко висвітлюється розвиток правової освіти як необхідної умови побудови правової держави.

Найважливішим завданням сучасної української школи є формування в особі сьогоденних школярів майбутнього нації, виховання свідомих, відповідальних людей, справжніх громадян своєї держави [1, с. 162–163].

Для чіткого розуміння поняття «правове виховання». У педагогічній науці поняття «правове виховання» визначається як виховна діяльність закладу освіти, сім'ї, правоохоронних органів, спрямована на формування в молоді правової свідомості, навичок і звичок законослухняності [4]. Інше тлумачення «правового виховання» наводиться з юридичної точки зору. «Правове виховання» – соціально-правова та педагогічна допомога особі, передусім молодій, у формуванні правової свідомості та правової культури, вихованні почуття людської гідності, розумінні соціальної цінності права, а також найгуманніший спосіб профілактики правопорушень, подолання явищ і наслідків правового нігілізму [7, с. 20].

Міністерством освіти і науки прийнята державна «Національна програма правової освіти населення України», яка гарантує кожному право на правове виховання, поєднуючи його із загальною середньою і професійною освітою, естетичним, економічним, політичним, вихованням. Програма передбачає завдання щодо обов'язкового правового виховання населення визначаючи його як процес, що здійснюється у кілька етапів [5]. Одним із яких є загальноосвітній етап, що поділяється на три рівні: початковий, середній і старший. Цей етап надзвичайно важливий у формуванні правової особистості, оскільки саме у шкільному віці в дитини закладаються правові та моральні принципи життя та взаємодії з соціумом.

В сучасній правовій українській державі потреба активізації правового виховання молоді зумовлена такими факторами:

– розбудова правової держави в Україні супроводжується інтенсивним творенням її правової бази, що потребує своєчасного інформування людей про нові правові акти;

– останнім часом сфера правового регулювання поширилася на підлітків з одинадцятирічного віку (створення Служби у справах неповнолітніх, кримінальної міліції у справах неповнолітніх, спеціальних судів для неповнолітніх), що вимагає відповідної правової компетенції неповнолітніх до досягнення цього віку;

– девальвація моральних та загальнолюдських цінностей, зниження життєвого рівня населення спричиняють поширення кримінальних зразків поведінки, які проникають у молодіжне середовище;

– необхідність подолання правового нігілізму серед усіх верств населення, зокрема серед учнівської молоді [4].

Головна мета правового виховання – зацікавити учнів у здобутті правових знань; озброїти їх уміннями діяти в життєвих ситуаціях, дотримуючись правомірної поведінки.

Досягнення поставленої мети можливе лише при умові виконання наступних завдань: 1) ознайомлення учнів із правовими нормами і юридичною системою, роллю права у житті суспільства; 2) прищеплення інтересу до права та мотивування його застосування; 3) забезпечення практичного розуміння права та вміння застосовувати здобуті знання на

практиці; 4) сприяння вихованню правової культури і становленню активної громадської позиції; 5) формування навичок правомірної поведінки, впевненості в необхідності суворого дотримання законів, непримиренності до антиправової поведінки [1, с. 163–164].

Виконуючи, визначені завдання в школах введений обов'язковий курс «Основи правознавства» та гурткова робота, які сприяють вихованню у школярів поваги до права правових основ суспільства. Їх завданням є розвиток умінь і навичок; усвідомлення дітьми цінностей і принципів правомірної поведінки; структури правової системи, що досягаються за допомогою систематичного навчання і виховання із застосуванням інтерактивних методик.

Правомірна поведінка особи можлива лише після активного впливу правового виховання та характеризується певною особливістю вирішення правовиховних завдань. Велике значення має підготовка та рівень засвоєння особою правових знань. Також важливу роль відіграє внутрішнє бажання підлітка до засвоєння правових знань та співвідношення своїх вчинків з нормами права.

Правове виховання ефективне лише тоді, коли чітко визначені принципи гуманності, систематичності, послідовності здобуття правових знань, наявні практичний зв'язок права з реальним життям учнів (ситуативне навчання); органічна єдність правового та морального виховання; висока кваліфікація педагогічно-виховних кадрів.

Важливу роль у правовому вихованні відіграє і джерело, з якого підлітки одержують інформацію про право і суспільні зв'язки. Від якості інформації значною мірою залежить поведінка підлітків та формування їхньої правової свідомості.

З метою реалізації державної «Національної програми правової освіти населення» розроблені обласні програми правової освіти населення.

Так, за рішенням Вінницької міської ради «Про хід виконання Програми правової освіти та надання безоплатної правової допомоги населенню м. Вінниці у 2014 р.» [2] щорічно колективи закладів освіти долучаються до Всеукраїнського тижня права, в рамках якого проводяться: Всеукраїнський урок «Права людини» з нагоди проголошення Загальної декларації прав людини»; конкурси малюнків, плакатів, фотоконкурси; квести «Мої права і мої обов'язки»; конкурс-есе «Мої права і мої обов'язки», конкурс творів «З історії прав людини», конкурс творів-роздумів «Знаю свої права – виконую свої обов'язки»; тематичні години спілкування: «Конвенція ООН про права дитини», «Аспекти кримінальної відповідальності неповнолітніх», «Обов'язки неповнолітніх під час адміністративного затримання та допиту»; ігрові програми «В країні прав дитини», «Маю право на права», ділова гра «Правопорушення та злочини» та ін.

Отже, правове виховання не ставить перед собою мети озброїти їх досконалим і повним знанням чинного законодавства. Мету правового виховання можна вважати досягнутою, якщо учні здобули правові знання, та озброєні уміньми правомірної поведінки, дотримуються основних принципів законодавства і керуються ними у своєму житті.

Список використаних джерел:

1. Андрусішин Б.І. Методика викладання шкільного курсу «Основи правознавства» / Б.І. Андрусішин, А.М. Гуз – К. : Знання, 2008. – 301 с.
2. Вінницька міська рада Рішення «Про хід виконання Програми правової освіти та надання безоплатної правової допомоги населенню м. Вінниці у 2014 р.» [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.vmr.gov.ua/>.
3. Мета, необхідність та ефективність правового виховання – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://obolon.kievcity.gov.ua/content/meta-neobhidnist-ta-efektyvnist-pravovogo-vyhovannya.html>.
4. Психологія та педагогіка – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://subject.com.ua/psychology/psyho_pedagog/113.html.
5. Національна програма правової освіти населення [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/992/2001>.
6. Обласна програма правової освіти у Вінницькій області на 2010–2015 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.vinrada.gov.ua/perelik_dovgostrokovih_program.htm.
7. Євтушенко Р. Розвиток правової освіти – необхідна умова побудови правової держави / Р. Євтушенко // Історія України. – 2003. – № 9. – С. 18–25.

Свиной О.М.*студентка,**Науковий керівник: Козаченко А.І.**кандидат юридичних наук, доцент,**Полтавський юридичний інститут**Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого***ДОГОВІР ПОЗИКИ ЗА ЛИТОВСЬКИМ СТАТУТОМ 1566 РОКУ**

Дослідження історії становлення та розвитку цивільного законодавства на українських землях займає важливе місце серед проблем цивільного права, тому виникає потреба вивчення історичного процесу формування інституту договору у вітчизняному праві. Аналіз другої редакції Литовського статуту 1566 року дозволяє сформулювати досить повне уявлення про розвиток цивільно-правових норм, що врегульовували відносини у сфері зобов'язання.

З огляду на те, що одним із завдань статуту було вдосконалення законодавства щодо забезпечення зобов'язань, за умов розвитку торгівлі, виробництва та кредитно-грошових відносин після входження українських земель до князівства, особлива увага з-поміж інших інститутів галузі цивільного права відводилась нормам, що регулюють особливості та порядок укладення договорів. Тому XVII розділ під назвою «Про записи та продаж» був присвячений регулюванню відносин з приводу укладання та виконання найпоширеніших договорів.

Перш за все, слід назвати відмінну особливість зобов'язального права у Великому князівстві Литовському, а це неоднакова правосуб'єктність сторін договору, яка полягала в тому, що можливості укласти ті чи інші договори залежала від віку, статі та станової приналежності учасника правовідносин.